

ENERĐIMAŠINA

TIBOR HRS PANDUR

© Tibor Hrs Pandur in Aleph

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

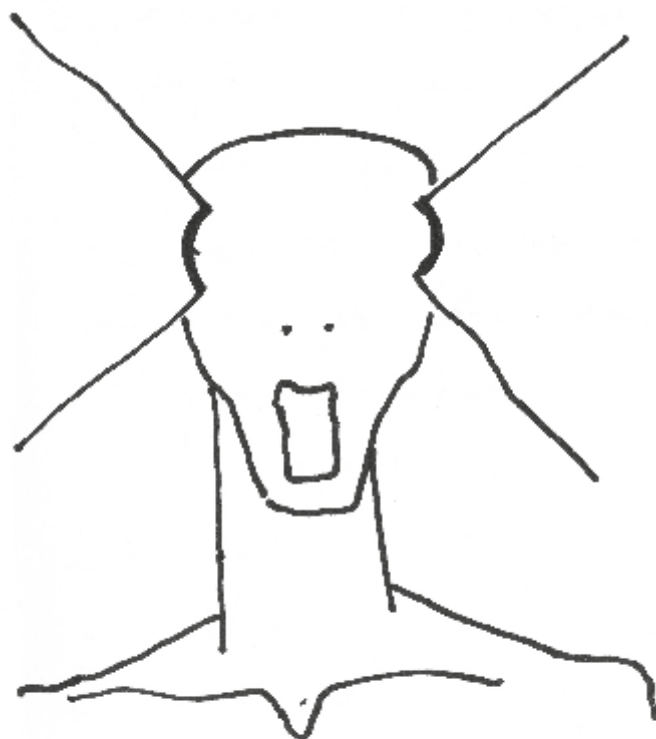
821.163.6-1

HRS Pandur, Tibor

Energijska / Tibor Hrs Pandur. - Ljubljana : Center za
slovensko književnost, 2010. - (Aleph ; 137)

ISBN 978-961-6789-09-7

250332416

ENERĐIMAŠINA

1. knjiga

Tibor Hrs Pandur

Aleph 137

2010, Ljubljana

MINDFUCK

MINDFUCK

WINDFUCK

1.

Dandanes je že izpoved hrepene tega subjekta lahko subverzivno dejanje. Sonce prihaja. Ne znam se ustavit.

Uživamo bolečino.
Vsak ob utek je potencialna mojstrovina.
Ampak najmožnejši od vseh je iluzija zamujene priložnosti.

Ne zanimajo nas revljici.
Hipnotizirani hlepimo za nečim, kar se vedno izmuzne kot misel, do katere te vedno znova pripelje dejstvo, da se je prejšnja izmuznila.

Kogarkoli anonimno opozarjajo.
Bit nadzemski egoist in se žrtvovati ritmu.
»Poljubi so staromodni. Naključje ne naplavine. Staromodne. Jambici.
Hiperstaromodni. Svobodni verz staromodni. Petrarca staromodni. Ginsberg.«

Blaženost je utiti, da vsi vidijo enako kot ti. Blaženost.
Lanterne vidimo kot prostovoljno posilstvo.
Ni nas omejuje. Rastemo. Picasso akademik.
Picasso plagiat. To ni moderno. To je vprašanje metode.
Zdaj smo. Verjamemo v meso. Bistvo zemlje vedno nosimo s sabo.
V hlače. Smešni smo in banalni, smejimo se vsaksebi.
Pljuvamo v cvrtje, v svoje kosilo. Dobimo zaušnico.

Kaj nas ustavi? Gojimo nenatančnost. To je nova naravnost.
Nadaljujemo, ne da bi se ozirali nazaj.
Kaj pride potem. Kaj pride potem?

Tipam v temi. Merila so nevarna. Govoriti o stilu,
ne da bi ga že z govorjenjem prakticiral, je parazitsko.
Imet merila pomeni verjeti vase kot celoto.
Kar ni nič kaj postmoderno.
Najbolj moderno je seveda molčati.

Piši! Če ti to reče ona in se slede seveda ubogaš.
Tako si razlagam estetiko. Vse je povezano. In ne smeš se ustavit. Ker ona gleda.
Če se ustaviš, da bi stvar premislil, nimaš talenta. *I'm just enjoying. Is the body nice paper? Technically I mean.* Izziva me. Zanimja me. To je nekaj posebnega, če se slede in reče: Piši! To je invokacija. To, vse to se lahko zgubi in bomo spet praljudje. Improviziramo. Kot srednješolci

HOJMO IZGOVORITI SVET POTEM PA DOLGO NI

2.

Estetski kriminal ljubljana.

Kdove kaj te ulice? Nočem. *I don't want to be a pervert.*

Zato ne pišemo o seksu in boleini. Sveeniki veselja smo.

Pišemo med hojo in stopimo v lužo. Okultiramo strah in druge.

Ne opisujemo seksšopov in albanskih pajzlov natakarev, ki v morbidni svetlobi plešejo na »*Joana gimme Hope*«. Ampak samo isto poezijo. Vse ženske so molče in hotne in nikoli ne gojejo v javnosti. Ostajamo zvesti resnosti.

Ariadne smo, brez niti. Pozabljam.

Ne se vdat tej nežni melanholiji, ki te zaliva v varnost vonja kot zibka iz mahagonija in nostalgijih sladkarij.

Ne se vdat boleini, to je staromodno. Plešez.

Simbolisti niso hoteli razlagat. Mi hočemo pomenit.

Psi smo. Hranimo se s svojimi telesi.

Jemo da bi bli lajni.

Jaz ni pomemben. Ni entiteta, ki jo je treba predstaviti.

Ampak veentitet. Pod določenimi pogoji se iz kaosa rodi red.

Tako nastane svetloba. Svetloba je frekvenca.

Umetnost je maševanje zamujenih priložnosti.

Odvisnost, ki si se jo naučil med dušenjem eksistencialne slabosti.

Trik kako mešat duhove v svojo smer.

Rob jezika je vedno dovolj daleč.

Neskončne možnosti se nam odprejo kot prazna knjiga na sredi neba.

Odkrijemo Ameriko in Marija se nam prikaže.

Žarimo. Naj pride kar hoče.

Tvegamo ponavljanja, razvijamo metode. Žarimo.

To ni vprašanje izbire. Plujemo. Dovolimo vsem, da vstopijo.

Stojimo goli z vetrom ali brez in vsak piš nas razlije v nežnost, o kateri je Proust lahko samo sanjal.

Leprav v asih pride. Ko samoumevno izgine in moje ustnice. Od esar sem odrezan. Potujejo v Beograd na avtobusu s pajskami smrčih in brkatih branjev in žalostnih enookih ciganov. Ki bi radi dihali in odpirali okna, kljub temu, da so jih že odprli, bi jih še kar naprej odpirali. Ne dušimo se. Ne pretiravamo. Opazujemo. Za udeni. Zade ti kot otroci pred lastnimi izloki.

V bistvu pa se mi ta trenutek utrne kot pošasen polžast sen te uboge province, kjer je nasmeh skoraj božansko posredovanje ...

Kaj se zgodi s to atletiko duha, podarjeno kot lonec domačemareli ne marmelade sredi tuje dežele, kot mistiki z mlečnimi o mi sklenejo roko nad žaro Nikole Tesle?

Ki ostane kot artefakt na podstrešju nekoga.
Ki ga kasneje nekdo najde in prebere in uti kot ljubezenska pisma svojih staršev.
Da se mu tatinska solza skotali v usta ez topla lica. Kot katakombi.
Kot ešnjevi cvet. Kot zavist tiste tišine, ki po asi postaja *passé*.

Zhuang Zi je živ in živi nekje na Antarktiki.
Nih e ne bo zvedel kakšne ribe je s svojo mrežo lovil.
Pesnik med pisanjem ne ve kaj dela.
Iš e nadlasico, ki nima imena.

Kaj se zgodi z listom papirja, podarjenem popolnemu tujcu v sumljivih okoliš inah
ali anonimno kot Tretja simfonija?

V asih smo žalostni. Tudi to bo minilo.
V asih pa nimamo druge izbire.
V ASI SE PIŠE V LJUDI IN NE V KNJIGE.
V asih vse kar je v nas ho e postat pesem in stik in iztegnjena roka.

e smo jezni, govorimo jezo.
e smo ljubosumni, tiho masturbiramo na kar smo ljubosumni.
e smo nežni, smo nežni. e pademo, smo idioti.
e se ustavimo pred izložbo, smo Miškin.
e se zdimo mo ni, smo samo posnemali Rimbauda.

To delo bo ostalo v na rtih. udovito in nedodelano.

Za el sem, ne da bi vedel kako bom kon al.
Moja poezija je postala dihanje. Ne mislim, kdo bo to bral.
Ne morem nehati. Edino kar se spomnim. Govoril sem:
Polagam preteklost na žrtvovalni kamen piramide sonca.
In sem jo res polagal. Okušam te besede kot pijan pavijan.

Tam in takrat sem se dvignil v stiku papirjev, vse kar sem zamudil sem preobrazil v
motiv in pogoj in ga tako naredil klju nega in nujnega. Odstranil napake.
Odstranil naklju je. In se staknil s svetlobo.

Zgenerirali smo si samozavest v razsežnost Sikstinske kapele in gručali proti
obzorju. Hoteli smo nekaj dolgega svetega, preprostega in brez naslova ...
Seveda smo na za etku bili tragiki.
Banalnost našega samozadrževanja nas je nau ila smeha.
Nikoli ne boš ve kot okus atmosfere na jeziku nekoga.

Odkrili smo onipotenco. Postali verbalni fetišisti. ešplja. ešplja. Smo jecljali
na vse na ine kot nagnjena radovednost triletnega.

Genet je vedel, da si lahko samo nema abstrakcija, tok pretrganih ustev,

nasmešek v ozadju, panorama.

Bole in je podtekst. Hrepenenje je podtekst.

Odtenek, ki ga je gnal, je bil vedno isti tako kot usoda neotipljivega poslanstva tam brli v napadu pedsanitarne trepeta, v soju uboge lanterne ali kot molj v žarnici.

Želim, da akam. Vse ostalo je vprašanje stila.

3.

Poslušaj ...

Je šumenje vode tišina?

So delci tvojih misli diski svetlobe?

Ni *imetmost* ležat gol in spe v polni dvorani?

Sanjat svojo individualno tragedijo?

Se vra at k njej znova in znova kot v maternico na obisk?

Si lahko vsak gib interpretiraš v svojo korist?

Sanjal popolna bitja in se zbudil še vedno zaljubljen.

Še Kafka se nasmehne ob tej melodiji. Ni ve tema.

Ni zgubljena. Gledam udeže na cesti.

Podrejen sem samo sošolki, ki me sanja in zadržuje zase.

Moški se usede na stopnico sredi rne vlažne sive ceste.

Bruhne v svoje roke, blodi po žol u, ki ga ne zna uredit.

Ma ka sliši petarde. Se skrije. Pes lahko samo laja.

In sumi, da bo umrl. In umre. Ti pa lahko stopiš v brezno.

Veš, da boš ali si. Prej ali slej. Vse kar živi.

Jezus! Moja misel je prehitra in prepoganska!

Sem se vrnil, da bi videl

ne da bi vedel svoje o i hrepenet po lastni modrini?

Se je iz kov ka moje violine vsula homunkula praznih papirjev?

Sem bil prazna roka in sem jih lovil?

Sem jih kot razlito rnilo rotil?

So se nad mojo posteljo izrisala krmila?

Sem trepetal?

Stric je skuhal skledo fižola in šel v Ameriko.
Njegovi otroci se podkupljeni z makovo vodo
Podijo za jabolkami po hribu navzdol.

Kaj je svet? Poznam ceste in ulice. Tam zunaj je še vedno divjina.
Tam zunaj vlada Naklju je kot krucifiks nad lepoto obzorja.
Poznam nebo in poznam globino morja.
Poznam televizijo. Naj utim strah, ker so dovolj mo ni,
da me lahko spremenijo v otroka v Afriki?

Se zora zlomi skoz disk konstelacij?
Se lahko to pošast ustavi?
Se lahko. To pošast. Ustavi?

Poslal sporo ilo: »Raje sublimne etide kot prazni spektakli!«
V asih smo užaljeni, e komu naše etide niso vse .
Potem vidimo, da sodijo kot slepci o barvah.

Svoje delo še vedno precej staromodno pojmuje kot del sebe in združeno.
eprav je kot re eno izlo ek. Tudi ti trenutki šibkosti so. To hitro okultiramo.
Ne kot sonce oblake. Ne kot oblaki sonce. Smo sami. Tega ne vemo. Zunaj kaplja.
Gledam skoz okno. Vidim skoz streho. Fizika sej pravim.

Vsake tolko pridejo kriki kot groza, v asih se nadaljujejo v: »Vuuoo!«, kar
pomeni, da je krik samo izraz hitrosti neke pijanosti, ki se vzpenja, da bi padla;
v asih pa so vsi na oknih in opazujejo, v asih jo ejo in so bogi, v asih je pa samo
en krik, ki izgine kot bi ga pogoltnila zahrbtna avenija. Samo hlipanje je, soseda
se odmika, upala je na pretep ali kaj hujšega. Nekdo jo e in nikoli ne bom izvedel
zakaj. Se je zasmejala? Se smeje vmes? Nekdo jo tolaži. udno.

Sre a je, e poveš nekaj, kar dejansko utiš.
Hitro preden pozabim! Svet se podira. Živ en sem. Treba je ven.
Smrt razumemo kot vrata, ki se nekam odprejo. Vse vidim hkrati.
Bolgarski avtobusi. Ljudje v njih kot nemi filmi. Koper!
Z malo sre e se odpre nebo. Del neba. Usta neba.

In ne šibkost ampak strah se je skrival oble en v varne hiše nezavesti.
Dediš ina akanja. In užitki akanja. Melanž. Diafragma.
Beseda, ki si jo pozabil in bi vse spremenila.

Ljubezen je odsotnost nekoga. Samota je hrup sosedov.

Vidim kako moja dejanja sprožajo nepredstavljive posledice.
Mrtvo vrano v jesenskem listju lahko razumem kot simbol na katerega o itno
namiguje neobvladljivost oblakov. Ampak nekje se je treba ustavit.
Treba je šokirat z lepoto. Ali z nasiljem. Nasiljem lepote ali lepoto nasilja.

Ampak nasilje je prepreprosto. Vsak se lahko pripravi do krvave mutilacije
svojega plovila pred alternativno publiko.
Vsak lahko posreduje gnus in zlomljene lenke, žiletke za to lahko kupi vsak
kmet. Ampak žiletke lepote ... žiletke lepote ...

KOLIKO STVARI NE POVEM
TAM LEŽIJO LJUDJE KOT KNJIGE, KI JIH NE GLEDAŠ
VROČA BANA KRSTA KNJIGA
VODA, KI VSE O ISTI. VODA, KI VSE O ISTI

»POKAŽI SVOJO RANO: Nikoli ne moreš bit dovolj moderen.«

Sanjal, da nekaj manjka. Nekaj kar bi moral vzeti, je bilo obrnjeno nasprotno.
Bilo je ključno in je zdaj še bolj. Imam spomin na ta izbris.

Ker utim kar ne morem videti: Vidim. Svoje oči. Zgodovina me gleda. Stare oči.
Poredne oči. Rozine. Tabernakelj. Zakristija. Pesniki z mislimi fukajo med sabo.
Plodijo se kot muhe. Zato je poezija nesmrtna.

Išče meje. Vedno meje. Črto tistega prepada od kod lahko samo zreš

In si

Ne glede koliko stvari popišeš in koliko ljudi užališ
Kolikokrat se postaviš kot gigant pred konec dneva
Kolikokrat rpaš moč iz predstave
Kolikokrat si že povedal vse kar moraš
In se izvornost tvoje individualne bolezni razraša, prekine

Ob utek, da to blebetanje ne služi ničemu. Govori samo zato, da lahko s stilom
trpi. Tako kot istilke, ki pletejo puloverje na poti v službo, medtem ko se proga
podira. Za svojega sina ali svaka, ki ga ne bo nikoli rodila.
Velike in dolge zasilne jopiče za svoje misli

Videl sem kako propadam v nekem drugem stoletju

Videl sem kako izginjam

Kako

Brez

Besed

Izginjam

ONE REVOLUTION PER SECOND

СМОЖЕЗНАЈ МОТОВЈОВЉА ЕМО

»Brezciljni Slovenec
Slovenec: 3 dinarje«¹
Drka na ruševinah Kipa svobode:

Za vse je kriva Primicova Julija
»Tvoj dih je moj bajonet«
In e bi mu dala
Bi lahko spremenil svet

Bil velik poet
Samo ko je bil zadet
2005 se je še vedno fural na novoromantiko
In kon no shekal
Da ne morš skoz luksuza pi it

In vse, kar naj bi bil al moral bit
Je vršalo okrog njega kot duh prednikov:

»Janez ponižni
Janez strahopetni
Janez rnoobrobljeni«²

Metafizi no mrtev
2,4 svetlobnih let od Alfa Centauri

»VIVA INDIFFERENCE«³

Dante se je najbolj namatral s Paradisom
Rimbaud je spal pijan na plaži
Rekel: Dets d best
Mallarmé se je ufural, da dela bombe

Še Šalamun je kdaj pa kdaj podvomu
e se ni preve zaplezal
Vedel samo, kaj mora s rtat

In nih e ne ve ...

Kako to povedat?

Ljubi se mi
Ne da bi bil tam

(Ali ko ti veter popade lase
In nisi kar bi lahko bil)

Teoretiki pa niso poštekal
Razen da se nekam premika

Eni so šli v intimo, ne da bi se slekli
Scali na sisteme, ki so jih oblekli

Drugi so zamujali — prdeli stare bisere
V nove štukature. Prodali ideale za visoke položaje
Pisali kako sekajo paradižnike — kako si perejo rjuhe

Eni so se zapili — se sami ubili
Pametni so se izselili, druge so drugi
Tretji so sami nehali — etrte je zadušila kotlina

In oblaki so kr bli
In se formirali v neskon no

Ve kot 10.000 let visoke umetnosti
Pa še vedno ista zgodba:

Homer je srkal aj iz gobic
(6. stoletje pred štetjem)
Naenkrat ga zadane kot sneta sekira:

VSAK GIB - VSAK TON NA KLAVIR ODJEBE SISTEM!

... In ne mislimo ve na blato, ki je pod nami
Ampak samo na listje, ki je na njem
In kako zelo smo ga imeli radi
Ko je padalo ...

Potem pa papež ez 3000 let množici prostovoljni v dežju:

AVE GRATIA, KI SI NAS PLENLA
Tud e je Neruda napisal: »Kri te e po ulicah«
Kri te e po ulicah
In tud e je Dylan napisal:
V'LKA JE ROKA KI VLADA SAMO S A KO SVOJEGA IMENA⁴
So pršli operji in zažgali ljudi
»Iz vsakega mrtveca je vstala puška z o mi«⁵

Pazite se!
KO LU PROSTA NE SIJE
Lingua Tertii Imperii
POP TV
1984

Žalosten postanem, ko nekdo reče navdušen v kamero,
da je »VIDET PAPEŽA VRHUNEC«

Vendredi Samedi Dimanche
»IZ AMERIKE PRIHAJAJO TANKI VESELJA IN DOBRE VOLJE
Veliki in mali izviri grmenja zaloteni nepripravljeni
nad Bagdadom

ETIJOPIJEC SE JE NAJBOLJ RAZVESELIL
DANES IN NIKOLI VE
Največ slave požel Londonski klavec
Garry Kasparov trenutno drugi«

Je lovek obvladljiva žival, dokler je džanki?
Je len? Je morilec?
Se bomo poklali?
Bo nekdo vedno mel večjega?
Te bodo zamenjali za novo robo?
Te prilagodili ideji?

On pa ti pozira poezijo o poeziji
Kako sam in buhuhuu
Reciklira originale
Se bori na neki drugi ravni
Pride na papir in pol zaspi

Zapira oči, da bi se skladalo
Nekje drugje:

Prvi . Za uti. Tvoje. Lase.
In obliko tvoje lobanje
Kar drugače
Ne uti
Nihče

In uti tvojo kožo
In strukturo tvojih ličnic
In tebe celo

Zunaj pa mesto in demonstracije:
Avtomobili v ognju
Pendrek v glavi

Rešen akcije
Zatripan v abstrakcije
Te verjetno smiselne agitacije

Neke spodletele inhalacije

Kar sploh ni sprožilo take spremembe
Razen da je Država pokazala svoje prave zobe:

»Ple nik je bil prostozidar
Marx je hodu na kurbe«

In lepe stvari
Res lepe stvari vmes
Ker je nekdo rekel, da so

Plagiat plagiata
Ne da bi bil *too sentimental*

e bi se lahko, bi se že zdavnaj izpisal iz sveta

Babi z razbitim o esom pred Merkatorjem
Izis pozira za Diorja

P.S.

Dovolj mam tega sranja

Brez tebe bi bil ta list mrtev

.THP.

¹ Kosovel: Kons Ikarus

² Kosovel: Rodovnik/Kons Ikarus

³ Moloko: *Pure Pleasure Seeker*

⁴ Dylan Thomas: *The Hand That Signed the Paper*

⁵ Neruda: Razlagam par stvari

THE TICKET FACTORY

THE TICKET FACTORY

I.

Ulises je postal hotelir ob pragozdu, ki je grozil, da nas pogoltne
Pustil, da se nardi plesen v smetnjakih (kar ni blo dobro)

Zaprl se je v trdnjavo in no e ven
Z Vrbami in zmešanimi mornarji v rokavih
Igra *the crying game*:

»Da te stisnem v morju
Da so luknje sredi sfer
Da se zgubim v množici
Fajakov preden me
V svoji drznosti
Pozejdon spozna«

Zakaj nas je sploh pripeljal?
Re e, da se uti, da igram

— Kaj?

— *That obscure object of desire*

Kar me je ist popenlo
Domorodci pa so se smejali

Tomaž je raz etveril ježa
Dišal me je, ker nisem mogu spat

»Nikoli ne bom delal«
In ograja in hoteli

II.

Nase vle e pogled. Da vidi. Kaj se mu gleda
Zena u milo z literaturo. Striptiz in jajca
V novem sovjetskem gledališ u Pograjca

Z razgledom in morjem in tremi tiviji
Na plaži. V hiši. Grem delat
Sam. In svet se odpira

III.

EKSTAZA

e lahko kaj izlušim iz stranišča

Adam je delal grafite brez mesto: MUFI

Ona ga je za utla. brez prostor. Šla brez trgovino. Se zapletla. Z dežniki
Pred slaš in arno. Ne da bi govorila. Me gleda. In vsa žari
Primeta se za roke. Sta skupaj. Ja ampak ne. Morilec te lovi
Mi daš knjigo: *On Nothing*. Jemala iz roke. V roke

Špela je postala apostol, ko je brala moj tekst

Ko je zgledalo, da je že vsega konec
Grem nazaj. Kopalnica te malo. Pride odnese. Hiše
Ona reče, da je prevelika
»Boljš pustit na pol živega«
Ko mu hočem lobanjo razbit z dežnikom
Gremo nekam

Prednost majo starejši pred mlajšimi
To je tragedija

Vsi se kao rodimo
Fascinirani smo preveč nad samimi sebi
zase. Ker preveč kadimo
In premalo sprašujemo
Ker preveč hočemo bit Nekdo

Prišel nazaj zate. Si ponavljala. Me in oko.
Tja kjer me je strah. Da te rešim
Prav si resno spremenila obliko
Ne vem kaj to pomeni
Ker pol si šla in vsi so gledali

Željko je rekel, kot je lahko pa sklepal glede na svoje izkušnje,
da so ženske vedno bolj jezne na to kar ne nardiš, kot na to kar nardiš

IN OBLAKI BREZ GORO DRAMATI NO

POLJUBI SE . GDJE BI SVET

607(107) 12E . 00) ebr 2v2

Govoriti o poeziji nima smisla
Kot o poljubih
Daš ga in pol se za ne

1.

Sanjal sem te
Bla si oranžna in lahka
Kot otrok ki si še

— Se pravi, da je to bog na tvojem elu
— JA! In se valjava sred parka
Ljudje pa naju gledajo kot da sva na tripu

Si pridobil staž prostega sužnja jutri
In zavil v ovinek. Vse kar smo v njem našli
Je bla neprežve ena kost, *a bloodcloth*
And the inmate cell of Peter Conway
Medtem ko je pisal svoje mojstrovine

Agrerang svoje misli pol ustvari
Tako da jih aplicira na rojstni kraj
Svoje mrtve matere. Glede rane
Kako je potem to apliciral na ostalo
Potem ko je šel. In postal ženska (v pajkicah)
Ustavljena v vodnjaku. Kamor je zagazla
Da bi ga ustavla. Jo pobere avto, ki jo je odnesel
Proti policaju, ki je zaparkiral

Pound to rekonstruira: Grške freske
Zazidana v zidove letela
Se zgubljala v kopalnicah
Š ki jo ljubim in A
Grev na pornfestival
Marsikaj se obeta
In Š pokli eva, ki se z A zažvali
Kar re em da bi jaz tud
Na kar re e Š, da bi to blo še najboljše
(eprav so to samo moje sanje)
In upam in akam in glasba in vrste

In ti samo vidiš
Kar onadva samo utita

Si jemljeta usta
One revolution per second

Kako sem ljubosumen
Sonce maš v ustih
In vsa žariš

Ne prenesem
Da te fuka nekdo drug

2.

Lepa si. Znosno lepa
And you know it

Muvaš ez plesiš e
Kot skurjena Kleopatra

Na tvojo bole ino se lepijo pesniki
Kot metulji na lim

This city is sucking me dry
Zombiji la ni v objemih tujcev
»Clinging to cunts and cocks of despair«

Potili smo se
Puš ali svoje teko ine v prostor
In strah nas je blo
Da bi nas kdo odkril, ko se ljubimo

Fukali kadili masturbirali
Smo na skrivaj. In nekaj mislili
Da lahk pozabimo. Da se ni zgodilo
Da ne prihaja. Da je mimo

Dosti smo mogli spit
Da smo lahko bli spontani
Da smo se lahko povedali
Ali pofukali. Kot se spodobi

3.

Pozabljali smo se po ulicah
In razbitinah plesali
Na bite brez sporočila

Vla li smo se iz mesta
Hipsterji, nune in raznorazni
urkoti gruvajo na površini

Se dobivamo, da si govorimo
Kaj je kdo bluzu pijan
Nekje in kaj je nardil
In kar še sebi ni povedal ...
Vmes pa golota in ključne stvari
Tudi se ti odlomi ključ v ključavnici
In prekleješ usodo, da si igraš

Iste zgodbe na različne načine
V vseh pozicijah

V Braziliji so taki valovi
Da ti izpahnejo ramo
e se z njimi preveč zajebavaš

V eraj je Jera prebrala pesem:
»On zariše črto iz njeno roko
Tu je meja. In ona: Za kar sva ni meja«

Ker nekdo drug
Te gleda
Ne da bi te vidu
Ne da bi vidu
Kaj vidi
Vse spremeni
Al vse zajebe

Delamo se boge in željne dotikov
Mi krotki divjaki
Mi otroci iz sobe v sobo

In kako ista si ti sredi vsega tega, ko rečeš:
»Jaz se zaljubim v loveka, ne v njegovo lupino«

4.

»Kok je blo to lepo!« sonce je prihajalo
In vse je prihajalo

Lizali smo se pod zvezdami
Cuzali
Jemali in dajali ob utke besede estetiko
in pustili no naj te e

Pepel je padal na mokra telesa
Dišalo je po ambri in se u
In sramnih dlakah ...

Ustavli smo se, da to napišemo
In pol šli dalje (kadili ike v temi
Kot Adam in Eva *all over again*)

Vohali otipavali žgali
Smo se v temi

Nismo se vidli. Nismo vedli
Kdaj nam je prišlo. Razen dosti kasneje

Muvali smo se in ribali
Se delali
Da smo

Drug
Drugi

In pol, ko smo se lo li, nas je bolelo
Skrbelo nas je. Da nismo bli še bolj prepri ljivi
Da se nismo še bolj izživel
Da smo skoz gledali druge
e nas vidijo
e so vidli, da lažemo

5.

Ampak druga e / sklepali smo, da utimo enako /
In vedli smo, da ne moremo pobegniti

Ko smo skadili džojnt je blo vse kul

Ko smo napušeni smo geniji in lahko
Verjamemo v temo svoje veli ine
Zjutraj pa smo Hamleti
Drkamo dalje svoje Neodlo nosti /
Misle da nas bo pripeljalo
Kam drugam ... medtem pa ...

Evri letijo naokrog
Sfukani boben ki
Skurjeni fakerji
Mi ne sprofanirane gospodi ne
Mirni neodlo neži iz medle province vesolja

Gledamo ljubimce
Telesa, ki kao »pripadajo« nekomu
Ki sploh ne ve kaj drži
Dokler tega itak ne zgubi
In pol vidi: Zlohonost
Schadenfreude dot com

Neizbežnost solipsizma
Zaspanost razvajanega uma
Ki ho e vse takoj
Al pa ni

Samo ker si lahko privoš i ...

6.

Govorim in se ne slišim
To je ta meja

7.

Kaj zaj? Kje smo?
Koga ljubiš?

Zavinklani pozerji
Napušeni hipsterji
Dilerji, stripi in udni tipi
Vojaki in žalost njihovih šibrovk
Sre ne družine *just passing through*

In pol ti težki zidovi
Ko se ustaviš

Bedži, ki smo jih nosli
Kot stejtment na nostalgijo
Ko je mladinsko še blo Mladinsko
Ko smo brali Brechta in jedli Nutelo

8.

Ni nismo pisali
Ker smo fukali
Se ljubli
In pa ni blo treba

Za kar smo hotli itak ni blo besed
Mel sem tvojo sol v oreh
Kar je postalo del mene
Tvoja usta
Tvoje prsi

9.

Mojstri družbenih paradoksov
Pa repajo o celi sceni

You're a hustler and you know it

Sonce hara za modro roletto
»In tiso žalostnih samomorov«
Nekje drugje ...

Kocke blokov in Venera šopi
Siti teatri siti sveta
Tra nice in alpe pod katere se je vrgu nekdo
Ki je to no vedu zakaj

Sive ulice rdeih semaforjev
Zapušene železniške proge
In kosi rjavega jekla na smetiš u vzorov

Govorili smo, da bi naredili tišino
Prirejali zabave in iskali kanale

Antene pa so sprejemale
Neke udne signale
Ki so nam prali možgane

10.

APROPO GRUM

Ona si sle e gatke. e moški ho e, si jo vzame. e ne razkrije. Svoje impotence.
Bi ne bi. Jo vklaplja. In izklaplja. Sva na bazenu. Naj bi plaval? Al bral knjigo? Ona
plava. Al s kolesom? Nekdo krade arti oke. Nek volk. V njem. Pes al voluhar. Ki se
je ušulu. Al izdajal da je volk. Ga ni pretental. In ga je prevohal. »Ah, pes!« In
vržen v blato, da se odkotali. Pride Ona z mojim kolesom. Razjarjena, da ga ni
sprejel. Volk pa gre in ukrade arti oke. Iz visoko varovane sobe.
Ki jih je gospa M. kupla kot praznovanje poletja.
In se ob novici sploh ni spremenila. Ker jih je dala ...

Skratka, bil sem tam. Alarm se je vklopu.
Arti ok pa nikjer.

11.

In nekaj zaboli
Ko re eš: Se vidimo. Lepo se mej
In nekaj mine. eprav ostane
Tvoj obraz in seštevek vsega
Tam nekje
Da ga lahko oživljam
Od mrtvih

12.

AFTER THE REVOLUTION

Je enim koža tako otrdela in so meli tako polno rit vsega, da so pozabli na vse
prioritete: koga ljubijo in da so pravzaprav sre ni in da najbolj ljubijo sebe, in so
moralι švicat in dolgo bolet in se osamit in vržt v svet, da so lahko poštekali kaj in

predvsem kdo jim je svet. Da smo se lahko zbudili in poslušali: *don't worry, be happy* in samo utli, da je res. Prenažrti papaki. Nesproš eni maniaki.

13.

Po premieri. Ljudje plešejo
Galebi pa majo ist neke druge scene

Brijuni so tako lijepi
Kot ljubiti prijatelje, ki jih nikoli ne zveš
Kao predstava bez kraja

In vedno bolj stran od ljudi

okica okica

In pol samo kamni in morje
Majke mi! Vse samo trepeta s svetlobo

Kot bi odpiral o i okica

Gasping - dotaknjen - zmrznjen pred vsem

Medtem ko jih maš že skoz odprte

PARA LAS FRONTERAS!

Ne morš re kako je sijalo
To je sijalo! In voda popolnoma opisljiva
Ko lovek pride iz morja. In pol Sonce
Kot nekaj kar ni doživel. Zaradi plime
Vse šelesti. Veš kaj to pomeni?
Danes bo dober dan. In alge
Kamni, ki so živi

In zagledal tega jelena
Ki v tišini nekaj
Isti kot jaz
Misli
Sonca vame
Kdo sem? Vse utripa
Ampak je tam še ona
Srna, ki se liže

Izrisana z zlato svetlobo svojega puha
Kot na kakšni renesan ni razglednici

Celo ko spusti bobke v loku zgleda rajsko
On pa samo mirno tam sedi
Nekak sta se našla
In pti i na strehi
In mirne zapuš ene vile

Ona vstane. Puli mah in se liže
Njegovi rogovi so izrisani s soncem
Zalula. In sonce skoz curek: Šljokica

Kar sta tadvajelena. Sta bla Adam in Eva
Kako sta se našla. Ne boš zvedu
Samo kako ona kihne
In ist avtomatsko
Za ne pulit travo
In iš e za rod

14.

Potem pa so pršli pti i v jatah in eni so šopali proti vetru:

»*Fuck the system! I'm gonna make it!*«

Drugi pa so se odlo ili loviti veter dokler ga niso in šli z vetrom i hvatali brzino ...

ADENDUM H KARAMAZOVIM

МІВОСАННІ КАНДІДАТИ

1.

Šjamalan je delal Karamazove v Špateatru
Da Ivan vse uniči
Celo bajto kot stejtment

Razen kapa, da zamujam
Da znam pokazati na mamu v množici
Ujet v želje, da te obiščem

*Blinded by their passions
And their »translucent amber of dreams«
Music made manifest*

2.

Bli smo v Nikaragvi. Z mladinskim. Jokal od sreče in groze.
Stare templje v katerih so nas izkoriščali.
Levi ki so jih zvezali. Prej ko so se beli psi vrtinčili. Ponoči. Reko.
Ki so jih poklali in pojedli delfini. In je udna rana lovka pršla ven proti meni.
Naše vodje so se obrnile proti nam. Delali Karamazove.
Oni pa so nas mučili in zapirali, da nismo znali več formirati stavkov.
Lastne vojake so mučili v lastnem blatu. Na koncu me šaman vodi za templjem:
— *Are your people guilty? Some of them, yes ...*
Kleim. Prižgem palčko za naciste ...

Kovali smo odpor, ko naenkrat med mojim govorom, ko sem povedal vse kar nisem
mislil: Matajci prekine misijo, da zdaj zaključujemo
oz. prehajamo K MATERINSKI LJUBEZNI ...
— Nekdo protestira, da je norec. Da bi se tukaj moglo končati ...
— Boš vidla, Dostojevski je velik!

In videl sem kako sovraštvo dela sovražnike iz nas vseh.
Kako groza seje svoje seme.
In videl v očeh bratov kako so me začeli sovražiti. Da me naenkrat hočejo ubiti.
Da od strahu vsak misli samo na svojo rito. Da sem se razjokal, ko sem prišel nazaj.
Objemal vse kot svoje najdražje prijatelje. Sreča je pumpala iz mene.
Gorela me je.
Armagedon blazne ljubezni, ki jo je rodilo brezmejno nasilje, mi je trgal
drobovje. Da sem jo razdal. Od sile. In objel Ivana. Me vlekla da jih objamem.
Nekatere pravočasno. Nekatere prepozno.

»Kaj lahko zdaj priakujemo od tistih naših vojakov, ki bi nas naj varovali?! Lisice?
Nož v hrbet? Super. Naše sanje so postale edina legitimna možnost upora!«

In ko smo se vrnili, sva z Željkom gledala na drog zvezane lev ke kako so cvilili
in trpeli in kovala na rte, da jih osvobodiva. utu kako jeza v meni raste.
Kako prehaja iz generacije v generacijo ...

Sedel sem tam sred džungle in nisem vedel kako jih naj rešim.
Naši generali so nas izdali. Zaslužjevali lastne ljudi.
Iz navadne sadisti ne zajebancije. Kako napast nekaj takega?

»S svojimi pokalicami tekate naokrog in mislite, da boste ohranili red?!«

Pol sem moral razdelit svet na enakomerne dele
In ne moreš delit sveta enakomerno ...

3.

PERSONAL NOTE

Drga pa ni posebnega. Gledal sem tega pajka
Hengat v centru mreže
In the morning when the masks come off

Nina Š. je postala striptizeta
In to zelo nadarjena v nekem zatohlem pajzlu
Po sestanku v nekem stanovanju me je poljubljala
Letala na televiziji pa so šopala
In bombe so padale na azijske kipe s šestimi o mi
Jaz pa sem snemal. Ves navdušen

Gor po drevesu nas vle e
Šmirglamo s fotkami vil na drevesu Petra Pana
Ho emo it dalje. Sam je mrzlo. Razmišljamo. Nih e se no e prehladit
udno. Da še Oliver Stone. Ki je vse to zrežiral. Ni mel pojma
Visel na telefonu. Skoz visel na telefonu ...

4.

— Polip je bil
— Ja eno oko je imel modro drugo pa zeleno

Iskali, lovili smo ga. Smerdjakova

Deževalo je. Vedli smo, da je blizu
Cele hiše sem mel popisane. Besede so se topile
Ko smo ga lovili. Je rnilo kapljalo
In filing je bil kot da hočemo ustavit dež
Grozo. Da pada. In da bo spral. Vse

Najdemo ga v eni od bajt. Skoču je dol
Iz glave podstrešja in se blazno režal
Aljoša ga odpelje: Vedu sem da ga moram ubit
Drga se to ne bi nikoli končalo
Intenzivno sem to čutil: Hudoben je!
Potem v mojih rokah mislim kako ironično
S kladivom ga butnem, da se onesvesti kot debela želva, ki je.
Mu z ostrim delom razmesarim kar je ostalo od njegovih majhnih možganov

Odprem vrata: Smerdjakov je mrtev! Jaz sem ga!
Vsi prekinejo predstavo. Me objemajo

Podoba neizbrisnega zločina se mi zažre v spomin
Tam je vsakič, ko zaprem oči
Vsakič ko si zakrijem obraz

5.

Naenkrat zgubljen. V besu. V pragozdu. Me lovijo svinje in opice in tigri
Dež pada. Zvokovi so. Pomoč kliče. Kr sem se zgubil. In postal svinja

»Da bi pisal resnico. Direktno. Kako je to zajebano!«

In svet je razpadal. Tekel iz ograje ven
Bežal pred ljudožerci
Na koncu prišel, kjer sem začel
Za ograjo, ki loči kriminalce od ljudi
Ampak zunaj nje
Okus drevesa

Prišel do jogija. Mel šume v glavi. Za hišo za templjem
Me je prijel za glavo in s ful lepo melodijo o istu možgane
In sem bil isti

6.

»NIKOLI NE BOM GENERAL«

Ljubim tvoj trebuh in vse sokove v njem
Vse kar se pretaka v tebi
Ljubim vodo, ki si
In vse kar v tebi teče
Ni to dovolj vsaj za malo renesanso?

Rad mam noči, ker si lahko predstavljam
Da sva edina na zemlji
 eprav sva sredi milijonov samo cifra
Glede na rang
In razpoloženje nekoga nad-rejenega
V mravljišču
In nihče nima pojma

ETIDE ZA MOLJA V ŽARNICI

EXIDE SV MOLF V ŠARMICI

I.

Tema in luna in no in ovce. To je neko bil svet. Tišina in sove in blejanje ovc

Zidovi med nami so tanki. Pronicljivi kot tvoja zavest
In je samo rana ali ta trenutek. Ki ga spustiš nekak. Isto skozse
Kot oblaki in hlad. In svežina na tvoji koži

e bi videl. Kar vmes pozabiš

Nekdo zapoje proti Luni. In jezik: zvok trave, ki jo melje osel
Ali krik ovce v no in potem tišina. Ena velika rna senca pride
Povoha rit drugi senci. Fotorealizem tud ne funkcionira

Kot bi se zgubljal. In sproti pozabljal. Nad vedno istim prepadam

Tri živali, ki v senci poslušajo šum tega penkala. In njihove osebnosti!
Luna, ki zažiga skoz oblake. Pada. Zlomljenega in obraza

Kot pastir se po utim. In mirno kot bi se zliil s ri ki in cesto
Tukaj ja. Kot bi se sproti pozabljal

In bit cesta in hiša in ti. Kot bacek, ki blekne v no
Ali konj, ki svojo travo melje

Ne znam si pomagat. Vedno je nekaj kot nekaj kot
Ostani sam in tih in sre en v sebi. Ostani tukaj še malo. Ostani zunaj
Pusti, da te zebe. Poslušaj kako konji pulijo travo bolj samozavestno kot osli
Tiho in mirno v no i, ki te je sprejela. Zdaj že popolnoma vase
(Poustvari svojo dramo samo zase. Torej za vse)

Kot bi nekaj iz tebe sunkovito bežalo. Se pokazalo in izginlo. Nekdo
Nekaj neslišanega v teh rimah. Ostani!
Kot utrip in ritem sveta in ograja, ki žvon klja

Kako jasna in prepredvidljiva so stanovanja

Da je ta duh v meni. Kot nekdo drug. Prevzel. Prevzel

Muhe umirajo na lepljivih trakovih
(Gledam jih in ne vem kdo je not)
Kot da bi nekak skrito v sebi, za sabo
Vedel, da je življenje obnovljivo
Skrito in varno. Da se vedno vrne kot muhe

On piše v kuhni. In okoli njegove *search-lightke*
Kroži no ni metulj kot njegova privatna vilinka

Ona pa samo buli v ogenj

Mogoče je tragedija. Ne vem. Mislim
Se dotikati drugih in ne vedeti kaj povzroči

Veliki nerazumljeni zajec. Ne vem ne od kod si. Ne kam greš
Kaj sploh vem. Če tega ne vem?
Ne vem

II.

In ni besede, ki bi jo pozabil in bi vse spremenila
Jaz rdeč ogorek proti nebu. Čudno mesto kjer se ne vidi več zvezd
Netopirjev, ki krožijo okoli lantern in lajanja besno proti vonju nekoga v temi

Ješ kot ogenj gori. Kar je noč tam zunaj. V tvoji glavi
Nadaljuješ kjer si ostal. *Dispersit*

Ljudje skriti po svojih hišah
In luna, ki jo mislim, da jo vidim samo jaz
Dela vreden ta zapis. Neke improvizacije

Kot da okoli njih tiho lebdi nekakšna absolutna neuničljivost

In zvezde in rički. Premirni, da bi v njih ostali
Kot je dih in isti zrak, ki ga dihamo
Luna in slepenost pred željo in -ami
Ali pritiska, ki vlada v hišah
Vibrira med zgodovino ljudi
Ona, ki je ogenj naredila
Samo strmi v ogenj sama
In luna, ki kot odnesena lobanja
Za vedno in vedno. Samo odmeva Krik

In stara hiša in svetloba, ki se v njeni koži kopa

Ovca proba. Zagrgra v noč

In nekje visoko
Letalo neslišno utripa
Ki ne more biti zvezda

III.

Mislim, da nima smisla kaj dosti ve povedat

Tema je vsenaokrog in tišina in ni evost
Še zvezd ni, niti sve e ki bi prasketala
Niti tega približka, ki se pretvarja, da je bil edina rešitev

IV.

Tretjo no je vse enako. Razen megle, ki se vle e ez pašnike
In ovce so že bolj pogumne. Bolj sprijaznjene. Vse je v redu
Se mi zdi. Razen e nas naše obsesije. Samo za asno zapustijo
Ob kakšnem starinskem kaminu. Kot nekdo, ki se pozabi nekje
Za urco al dve (in najde spomin po svoji daljni Ofeliji daljno zgubljeni v sebi)

Videt trenutek v enem trenutku. Se obnašat kot bi bil prvi . Kot pionir
Ker dejansko ne veš. Mogo e si vse skupaj že neko sanjal
In pozabil kot da bi sanjal. Hkrati naivno in z nekakšno ganljivo strogostjo
Igraš te besede. V hvalnico Principu. In vsaki znova planeš vase za o i
Skoz vase v:

Nekje v daljavi so zvoki gibajo ih teles, ki jih nikoli ne bom razumel
Uživam v dejstvu, da zdaj mirujem
Kot ogenj. Kot nih e

V.

Mogo e pa backi pono i kli ejo luno in pride

Oblaki jo odprejo samo zate. Slina se ti cedi z ust. Dež mogo e
Ampak v vsakem primeru ri ki.
In ko zaide. Hiše slika
In strela nekje dale
Udari

VI.

Nekaj sprašuješ. Gledaš ogenj. In življenje samo je odgovor

Ko greš in lulaš v temo. In mir tam zunaj. Je spomin, ki te nabere
Živnost, ko se odcepiš in primeš za penkalo

Kako je blo bitlovek tukaj brez luži? Tema in zvezde in zvoki

(V bistvu se knjiga naj ne bi nikoli končala: to je ideja)

Kaj je hiša? Kaj postelja potemtakem?

VII.

Ona ni obraz ali oblika njenega telesa. Preprav je stroj, ki ga ne voziš

Odsotnost neke navade. Ki si ne zna pomagat drugače

Kot da aka nate

Mogoče pa samo praznuje svojo uniljivost
V sklopu zahodne tradicije

In ta obutek je samo 1 % kar lahko utiš
e si butanski mojster lebdenja

Hočem vedet kje živiš. Tam so rože in tam so grobovi
Kaj so drevesa in travniki, e ljubiš 1500 km stran?
Moje solze suhe proti soncu
Obleena v varnost kot v mirnost neke tihe etide
Or bounded in a nutshell. Kot pustiš sobo za sabo. Ali hišo in svet

Ko lebdiš. Ne veš da lebdiš. Samo tako miren si. Da te odnese
In sploh ne utiš. Kako te odnese

VIII.

*»A la fin tu es las de ce monde ancien
Bergere ô tour Eiffel le troupeau des ponts bele ce matin«*

Konno vzletiš. Svoboda in sonce te oblije. Solza se dvigne, ste e za šipo
Ljublanani na avionu lovijo ta obutek na svojo digitalno kamero
Dvigaš se. Zdaj si v zraku. Pritisk maš v ušesih. Po utiš se kot ob vnebovzetju
Ni več cest. Ni hiš. Samo obris gora. Barve obleene v megle. Voda te e ez
okna. ez tvoje oči

Vidiš samo še krilo stroja. Nosi te
Ostalo je modrina, ki so jo iskali renesan ni mojstri
Zdaj si nad oblaki. In je itak vse eno. Vidiš rto. Lahko re eš: obzorje

IX.

eprav si ravnokar vzletel. Bi najraje že pristal
Zunaj kamor gledajo vsi, ki ne berejo asopisov: POKOLI V UZBEKISTANU
KUPI MA KO ZA MILIJON EVROV utihnejo. Postajaš hipersenzibilen
Skušaš se sprostit. Ne mislit na preve tam zunaj
Gore so gole. Teško dihaš, stopljen s tem strojem
Vsak tresljaj utiš kot da je tvoje telo
Vsak ovinek. Zunaj »neskon no«. Ne preneseš. Zapreš. Moliš
Moliš edino molitev, ki jo znaš. Moliš pilotu. In loveškemu geniju
In sebi in usodi moliš. Da bi preživel
Strah te je, da bi umrl in nikoli kon al svojih mojstrov in. Stevardesa te odreši
Prinese vodo. Stiskaš serveto. Razmišljaš kakšna je v primerjavi z oblaki

X.

So tako mirni, ker sploh ne vejo, da so?
Od spodaj je zemlja razdeljena. Na ljudi in njihove skrbi
Tukaj od zgoraj. Pa samo belo prehajanje
In ob asne turbulence. In seveda ti je vse
e je vse to del tebe

THE KISS AS A MEANS OF
FURTHERING PEACE

or just babies or just life

(ali poljub triljon petsto
milijardič tritisoč petsto
sedem in štiridesetič)

THE KISS AS A MEANS OF
FURTHERING PEACE

or just babies or just life

(all good things come from
the heart of a mother)
(the heart of a mother)

O tebi je sanjal Martin Luther King
Ko je rekel: Aj hed a drim

Zate so se borili partizani
Zaradi tebe je njihov boj imel smisel

Tvoj obraz in tvoji zobje
Renesansa sredi vojne

Tvoji spontani kodri
Sen Mirandole

Joj, da bi imel tvoj obraz
Odtisnjen jasno kot fresko vedno vase
Da bi te lahko imel ves čas pred sabo
Da bi me iz istega veselja
In zaradi žarjenja tvojih oči
Eksplodiralo v nasmeh

In ne bi našel besed
Ker bi preveč asa porabil za dihanje vmes

Tvoj vrat in tvoje prsi
Na in kako dišiš in si vonj

rta tvojih ušes in tvoji zobje malo zverinski
In tvoja polt temna kot materina dušica

Dragulj sredi blata
Nasmeh sredi vojne

Ker se te sploh ne rabim dotaknit
Da bi te ljubil
eprav. Navkljub. In tudi če
So oblaki in vojne in suženjstvo

Hej Mama!
Hvala ker si me rodila
Ljubim te
Verjetno je bolelo
Ampak se ne pomnim
Verjetno iz varnostnih razlogov
Ker na začetku ni besede

...
In ta pesem nima konca
Verjetno ker je življenje neuničljivo

» eprav je samo rta na kateri izgubljam stvari«
In je ∞ = neskončno
eprav je edino kar lahko vidimo samo na in kako gledamo
Kako izgubljam neskončno

O ti gloriola!
Tvoja podoba se mi vrne
V tvojih obeh vidim življenje ki ob-ljublja večno

In Lepota ni samo strašnega znosni za etek
Ampak Za etek
Ki nam tako milo pusti
Da zatrajamo

7:31

Tvoje oči so stare kot svet
Dišiš pa kot novorojenček

Tvoj obraz je vesolje obrnjeno navzven
Dogaja se
Rojeva se kot supernova
Eksplodira vame
V slou moušnu
Ne morem je ujet
Raste in me srka vase

Ti si mi mantra
Sklanjam te
Ko me svet boli
Ko me hočejo razklat na dve osi

Mravljinici mi grejo
Naelektri me

6:12

V totalnem šusu sem samo zaradi tebe
Mogo e ne verjameš
Mogo e je še vedno prevelik kliše
Ker ne veš kdaj se je za elo
In ne veš kako se bo kon alo
Torej ni ne veš, razen da utiš utiš utiš
Kar je verjetno ∞
Preobrazbe kot edine konstante
In vsa kri in vojne so seveda strašne
Ampak svet in veselje
Je ve je od tebe

Tvoj obraz je razlog, da se smejim prazni steni
Že to, da si predstavljam, kako ti to bereš, je blagoslov
Ker si lahko predstavljam, kaj ti povzro i
eprav: kdo ve, kaj ti povzro i
Katerega dela tebe se dotikam
In to, da potem poslušáš Goreckija
Gledáš zvezde in nebo dale nad Ljubljano
In pridejo netopirji in ri ki
In ne odpišeš
Mi na nek na in pove, da sprejmeš to darilo popolnoma
In popolnoma vase

Bi te motlo, e bi ti rekel da te ljubim?
Tudi e te ljubim bolj od neba ali kakšnega drevesa
Kot bi ljubil sebe?
In da pišem to sebi samo zate
Iz istega veselja kot kak Brahmin 1500 pred štetjem
Ali Sufi, ki zapleše in je eno z zemljo in utripom neba
Da se razliva neiz rpno in brezpla no

Ker e pišem tebi, je druga e, kot e bi pisal milijonom

Vsake tolko se mi kr sama prestaviš za o i
Kot emblem kakšne Šamuramate

lovek pleše
Sam in gol proti svežini jutra

Ta ob utek
Ko si se presre al
Da bi karkoli sploh napisal
To popolno strmenje

4:34

Kon no me primeš kot je od tega odvisno življenje

Moji prsti dišijo po tebi
Kot po meni ko sem bil otrok

Tvoj jezik je dolg in hrapav
Tvoje prsi so trde jagode, ki jih ne morem pojest

Tvoj vrat je eksplozija
Tvoja vulva je vrsta in spolzka in gladka

Vmes zbiram verze
Mislim, da sem jih par pozabil

In stokaš
Kako lepo stokaš
Kako si vsa svoje telo

In vzdiháš: »O bog!«
Ker je dotik edina rešitev

In sonce razlito na naju
In vsi sosedi, ki naju lahko vidijo

Si poješ
Me božaš in mrmraš

»Naj traja, naj traja
Tudi e otroci v Afriki umirajo, naj traja«

In jo eš vmes
In ho eš še

5:15

Zajamem te
In si te nosim k ustom
Tvoje prste si nosim v usta
Tvoje o i
Tvoje lase
Zajameš mojo glavo kot kakšno sveto knjigo
In mi narahlo poljubiš lase
Kot pismo, ki je rešilo Dostojevskega pred smrtjo

Tvoja lica: mehko zlato
Strjen rumenjak son nih žarkov
Ali žito prestreljeno v reko svetlobe

In nad njo zeleno nebo
Kot zelene nebjule tvojih o i
Sklenjene
Z mojimi

Dotaknem se te

In svet se rodi

DEKLARACIJA
ČLOVEŠKE
ODVISNOSTI
(1623-2009)

DEKLARACIJA
ČLOVEŠKE
ODVARNOSTI
(1953-5003)

1.

Kdo bi prenašal razdruženost narodov, debilnost birokracije, solipsizem slovenstva in glorifikacije dolg asa, stoletja sleparjev, strahopetne tirane, fanatike samopohabe in ciní ne opazovalce loveške komedije

Kdo bi prenesel privatizacije energije in genskih zapisov, obdav enje vode in zraka, masovne debilizacije, utopi ne inavguracije, spolne frustracije, nacije, okupacije, dvoumne deklaracije in prostovoljne amputacije, napsihirane odstrahunapumppane množice, neizživete fantazije, no ne more zgodovine in komercialo modernih odnosov

Kdo bi prenašal odprte rane, neskon ne ambicije, vljudne pokole v imenu svobode, dogme podedovane nezavedno, brezna, zidove in tanke med nami

Kdo bi te poslušal ko repaš v no bilijone impulzov izkoriš enih, zbrsanih, prevrednotenih, pretepenih, ljubljenih in spet izkoriš enih, pofukanih in zapeljanih in spet odvrženih kot paket znucanih kondomov, zmu enih z brutalnostjo vsakdanjih puhlic, pi kola nih psov in krikov agresivnih fakerjev, ki jim v žilah vre zadnja legalna droga; ubogih capinov, ki se jim v obrazu razkrije apokalipsa, ki jo ignoriraš, medtem ko greš mimo, kot da jih ni ne more ve rešit

Kdo bi poslušal šalabajzerje in erbšlajherje in potencialne ljudi vmes, polne hrepenenja, ki jih po asi razjeda samoumevna omejenost duha, ujetnike sonca in krotke divjake, redke ljubimce, ki res ljubijo in ne samo jebejo, dokler ne propadejo, da bi kon no spoznali ... znova in znova ...

Armagedon blazne ljubezni, ki ga je rodilo brezmejno nasilje
Napušene najstnike, ki ne jebejo, dokler jim špila
Preroke lažne krame
Klovne in anarhiste
So utne fašiste in mazohisti ne altruiste

Podzavestne agonije, samosproducirane apatije, tehnološke izolacije, politi ne asasinacije, prijazna suženjstva in lovekoljubne genocide, zlorabe mo i in pozicij, blokirana gibanja, samotne masturbacije, neuspele demonstracije, teroristi ne akcije, filozofske abstrakcije

Sanje, ki si jih ne morš izsanjat
Ljudi, ki jih ne morš imet
Vero, s katero se upijanjaš
Tekste, s katerimi se opomenjaš
Obljube, ki jih ne držiš
Zvok, ki ga ne slišiš
Pogled, ki ga ne vidiš
Bole ino, ki je ne utiš

»Kdo bi se uprl in se spravu z besedami nad armade bomb in jih z nasprotovanjem ... kon al? Kdo bi preživiljal muke, švicat kri in nergat pod svobodnim soncem, e mu ne bi groza pred ne im po smrti, neodkrita dežela, iz katere se še vrnil ni nih e, skockala voljo, da raje prenašamo nesre e, ki jih imamo, namesto da bi drveli k drugim, o katerih nimamo pojma? Tako vest dela strahopetce iz nas vseh. In tko se shira gore a bakla revolucije ... vsak velik podvig zgubi odlo nost akcije.«

2.

Kdo so ti ljudje, ki lahko samo s svojimi možgani spravijo cel svet na kolena, a ga ne. Ampak jih dajo kot ogenj, darilo kot reka svojo vodo – zrak kisik, telo toploto?

Premeteni Odiseji in naprej misle i Prometeji? Modeli z ve zavesti?
Kdo so ti zadušeni disidenti, ki lahko samo s svojimi glasilkami ogrozijo jedro sistema?

Hekerji vseh dežel? Borci za Elektri no Neodvisnost? Neopazno onespособljeni?
»Anarho-liberalci«? »Heideggerjanski nihilisti«? Samooklicani sovražniki samoupravne komunisti ne partije, oligarhisti ne hunte, tretjega Rajha, post-totalitarne Evrope, uboge matere cerkve, združenih narodov ali demokrati nega fašizma?

Kdo so ti imitatorji Sonca, ki so si možgane obrnili navzven, da bi vsi vidli kaj in kdo so lahko?

3.

In ker ne veš in ugibaš
Sklepaš, kar pa sklepaš

Banke te odirajo s hitrostjo smrti

Z OBRESTMI JE TVOJ KRUH NAMO EN V KRV I MILIJONOV

Mediji ti lažejo dan in no iz neznane rajske postaje,
ki te sploh ne potrebuje

Majo te, še preden prideš v vrtec: Ni Fizike. Ni Glasbe
Ni Zgodovine. Ni Filozofije. Ni Zdaj

utiš strah, ki ga proizvajajo vate?

Vsako sporo ilo je proizvod, ki ga ne gledaš
Ampak s katerim gledaš
Na podlagi katerega
Iz katerega pol vidiš

Vlade pla ujejo korporacijam, naj ne proizvajajo
Pla ujejo kmetom naj jablana ne obrodi
Naj trava ne raste

Nardijo stroje, da odgovarjajo namesto njih
Ko se njim ne da. Ko se jim ne ljubi

4.

In namesto Ognja kralj
In namesto Sonca bog

In trupla brez obrazov
In mraz namesto ovc

Temne cerkve
V njih
Namest dreves in kamnov in rek

Ljudstva pod kapuco internih zaporov nihajo slepo v naslednji jutri,
ki samo vedno prihaja

Generacije in generacije otrok, ki se rojevajo in pobijajo v neskon no
Simultano priokavajo, »ker priokavajo na svet samih bedakov«
(Z redkimi sijo imi izjemami vmes)

»Divja agresija za katero ni ventila in popolno zavedanje, da ne boš preživel«

»Samoumevni dogmatizem depolitizacije populacije« in mistifikacije obskurne
rpalke, ki nam pumpa dnevno kri, da bi uskladila

Banalnost zla in parade vulgarnosti, nezavedno produkcijo minljivih mojstrov in,
ki te ejo iz strahu pred katastrofo nepojmljivih razsežnosti

Da si predstavljaš potencial množice, ki jo nekdo napelje kot reko v puš avo,
ki zahara iz omar svojih privatnih stanovanj in kri i:

»Dovolj digitalnih tajnic, hipohondrov mo i in namišljenih bolnikov svobodne
prisile, filozofov brez jajc, prekup evalcev lakote in razmnoževalcev sovraštva,

državnih konstrukcij, izmišljenih funkcij,
inkvizicij podzvesti, omejevanj informacij in produkcij frustracij, avtorske
mašinerije, industrije faking psihopatologije

Psihi ev, ki spustijo psihi e iz zapora, da vodijo še eno nesmiselno vojno«

Nepredstavljive posledice groze enega izstreljenega metka

O igledna metafizi na razsežnost sistema, ki ga o itno nih e ne razume
ali obvlada

Žalost celotnega vesolja v debelem prodajalcu na rpalki, ki ni nikoli imel
možnosti, da bi se realiziral

Verige brhkkih mladoletnic izni enih na zapimpano meso, medtem ko se rajcajo za
keš v neskon ni tragediji porni ev in televizijskih tra ev

Nadobudni mladi i se puntajo za revolucijo v jamertalu
Pridigajo pobožne ideje o velikih prevratih in ambiciozni redekoraciji družbene
nadstavbe

Proti cenzuri v imenu državne varnosti in na rtni represiji revolucionarnih izumov,
ki bi lahko ruk cuk rešili vse probleme materialnega obstoja

Proti popolni slepoti nerazlikovanja med sistemom in tistimi, ki ga simbolizirajo

Podivjani protestniki zažigajo zastave sovražnikov

Gnilo sadje hiperprodukcije puš eno, da gnije, zanalaš

Prikrite transakcije, oborožene reakcije, iz strahu ali osebnih koristi, spontane
prepovedi spontanega ustvovanja in poro anja resnice, veli inske blodnje in
mani ne horde

(eprav nekje vmes mogo e
Ohranljivost enega samega vro ega telesa
In dom in topla voda in tvoj životek, ki ti kot tiso sonc
Pod srajco šopa)

loveštvo pred ekrani sanja zadeto kot svinja sanja o kukuruzu

Hr ki šibajo svoje koleš ke proti obljubljeni deželi

Samozažgani budisti plapolajo svojo zadnjo molitev

Pijanci z izbuljenimi o mi, na robu smrti fehtajo na tleh

Veterani napsihirani s samogovori odganjajo privatne demone starodavne navade,
ki jih je požrla kot izum, ki ga ne razumejo

Psi romajo brez raztrešene kopalnice 20. stoletja

Sluzasti mutanti se vlačijo iz penastih rek

Papir eksplozivumija je ob sunku eksplozije prebodel drevo

Radioaktivni otroci ga gledajo, kako niha v vetru kot ludo sveta

Prestolonaslednik, ki je izdal ljudstvo pa samo buli kaos, ki ga je podpisal

Zažgane strehe in goske v letu

Nad pokrajino zažganih ljudi

istost terja svoj prestol

Sredi izrekljive manufakture duš

Ki polnijo praznino kot živo seme

Pozabljajo antične nauke odsekanih glav

In milih glasov neodkupljivih vrednosti

VONDEL PARK blues

ΛΟΝΔΕΥ ΓΛΩΣΣΑ Ρ/Α 62

Tip je cela mavrica

Ja ja vem kaj misliš

Kjerkoli si: Karkoli

Ali se premikaš. Ali pa si se že ustavil

Ko sanjaš: Sanjaš

Ko se potapljaš slišiš oznanjat zvonove v zvoniku zajtrk

V potopljenem zelenem mestu Epidavra

V sunku obrneš glavo. Morje te liže

Tam zvoni nenaseljeno mesto kadar spiš

EPIDAVRUS

EPIDAVRUS

Sliši se zeleno
Pozabljeno

Epidavrus
epidavrus

Ne spomnim se kako se re e

Apropos

Greva k neki reki sedet

Plahe stavbe in stavbe ki te plašijo

ššššš

rte iz teme umirijo vznesenost

KrOgle

Morebiti dinamiti

Razpokana zemlja

Ikona

Možgani

Iosos

Kopernik

Kruh nategovalcev

Slavolok zmage

In koraki

Razpihane ulice

Nekdo prodira vate in zdaj veš

Something to dwell upon
In gore knjig da te hranijo

Ko krožiš
Te vsi opazujejo
In veš razbeljene brazgotine

Te eš da bi nekaj dosegel
dokler ti ob utek ne pove da to že dosegaš
in da ti je isto kul in si svoboden in kriš vsepovsod
Da bi se razpoil Ampak ne

Te eš dalje kot neverjetno ... loveško bitje

okušaš solze

In to te zmede
zaplete v roke

Skrije v lase

Kot menih se po utim Umirjen

Naslednji trenutek že padam

In sem otrok

Za vse na svetu bi se te dotaknil

Slep plešem po tvojih prostorih
In e kaj razbijem masturbiram ker ne vem kaj razbijem
In tudi e esa ne razbijem masturbiram

Ljubim da ne utim svojih dotikov
Tipam po tvoji sobi kot bi se dotikal sebe

Predstavljam si te samo v svojem telesu
Samo s svojimi užitki
In bole ino si predstavljam
Predstavljam si te samo v svojih dotikih

Predstavljam si tvoj dotik nevzdržno ist
Predstavljam si te polno pri akovanj
Kot prvo jutro ki se ga spominjaš
Nedostopno udežno
Nerojeno blizu
Kot vrisk nekega kamna
Kot te solze jutri

Nekako sveto je vse

Živo ta trenutek

Nekaj povem in gledam kako izgine

CORA

109A

I.

Zelo majhen sem danes. Zelo majhen. epim v avli ena
Ko vse potihne se sprehajam po tvojih prostorih
In ti pišem sporo ila v jeziku, ki ga ne razumeš:

Voham tvojo krhkost, po barvi diši

II.

Sedim v avli ena, kjer dvajset ljudi v tišini in po asi postajajo barve in rte
Drkajo na papir, platno ali les. Voda curlja. Ne vem njihovih imen, samo kako
utijo. Za el sem študirat barve mesa. Sanjal vojno
Naci najprej enemu zareže od srca proti levi diagonalno
Drugemu pa ravno nad prsi. Njuni rani se zlijeta v krvave e sonce
V Sahari so takti no razporejene gigantske tortice, ki jih Göring ni uspel pojest
Avla je stara 600 let s stebri iz klesanega kamna
Neonke na vrvicah osvetljujejo prostor
Vsaki , ko se odprejo vrata, zaškripa kot kit ranjen v temi

III.

Odkar sem tukaj še ni spregovorila
Tihe gibe dela

Igrava se, da nisva eno

Ko pomislim kako dolg vrat ima
Me za uti

Kit zatuli v temo

Vedno slika samo sebe, samo sebe slika
Vstane iz postelje in obstane pred vrati
Vedno v istih svetlih žalostnih barvah
In pretvarja se, da je nih e ne uti

Gola stoji pred vsemi
Svoje srce je pribila na zid
In nih e je ne more objet

Ištvana je prosila, da ji pobere žeblje iz stene

USPAVANJA ZA GLUHE

ЭНУД АС АХУАУАУЗУ

Po asne korake delam
Pustim, da me vsi prehitijo

Nebogljena telesa lovcev
Deklice ponosno odete v desetletja svojih las
Otroci lažji od vetra rišejo simbole po trgu

LA INFANTESIMIS
SMISLNA DEJANJ

2 MISERABLE
A (THE) MAN

preteklega leta segajo v območje prihajanja in odhajanja iz Benetk.
Stanovala sva v majhni zakotni ulici z enim oknom, ki gleda na ulično svetilko in
od novembra sonce ni posijalo v to luknjo. Vživljam se, da doživljam življenjski zlom,
ki ga še kar dobro prenašam, on pa smrtni. Ne prenašam veselo tujih običajev na sebi.
V asih mu privrejo na gladino skriti erotovski instinkti in njegovi zavrti zakoni se
prisesajo name kot ontološke pijavke. Male stvari, kako izvablja in dreza vate in
se tiho v smehu za šalo igra s tvojo bolečino in potem še jaz postanem pijavka
in ... Zato tako paše tema in pisat. Takrat nisem pijavka.
V krogu pijem svoje solze.

Ampak zdaj je vse drugače
Skozi tišino slišim gibe in barve, nežne gibe teles
Voda curlja. Academia stoji na Trgu usmiljenja
Veliko okno je za mano
Iz kamna rastejo mrtve rože

Ženska zunaj: ko se nasmehne zapiha veter
Skozi mene te gibe in ni jih ne opazi, da te gibe skozi mene

Sanjal sem nenapisano prozo Paula Verlaina:
Modre sončnice
Nekdo je vrgel barvo v sivo hišo poželenja

tvaja DELA. tvoje SPOMEN

nimble92 (ovt) ALEZ A6vt

Nedeljsko sonce razlito na sivo ozko ulico, kjer ljudje v prvih korakih jutra odlagajo svoje smeti

Občasno zaslišiš sence golobov, ki kot nežen glas španskega pedra preletijo torzo neba

Svetloba prodira vame: spreminja moje oči v solzne dalije

Si vidla moj glas, ki pleše gol v mesečini?

Stenske gobe razraščene pozabljene brez vlažne ugasle možgane Srednje Evrope?

Si jo slišala? Si slišala to tišino?

Pod strehami, ki jih je ubil dež

Zadovoljni v majhnosti

Duhovi med pogovori drug drugemu kopljejo jame

VIRDŽINIJA

VOLK

VIRDŽINIA

NOT K

Še zdaj jo utim. Ležala je na meni kot majhno androgeno bitje in imitirala običajne zemljanov. Božal sem jo po licih in šepetal: »Virginia, moja mala Virginia Woolf!« Njeni starši, ki so ležali zraven, so s pogledi spreminjali njene gibe v nekaj nespodobnega. Ni udnega, da so me poslali stran. Ko sem se vrnil, je bil pet let, se je mati zredila. Sedel sem na stolu in jo gledal. Mrmral Satieja, da bi se spomnila. Ko vstanem, da bi v miru na polju zblaznel, sredi koruze, vran in mesečine, ona pride. Rečem ji: »Veš, jaz te zelo zelo želim ...« In ona steče.

Vidim kako skoztečas vsrkava veselje

Vidim kako se spreminjaš, ko te nihče ne gleda

Vidim tvoje mrzle roke na toplem telesu nikogar

Vidim polja in deroče reke tvoje duše, ki jih ne razkriješ nikomur

iste in mile, nenapisane

Vidim te preprosto kot zadnje drevo v moji ulici

Kot prežeto notranjost hiše na katero trka svet

PARADISO LOST

7ARAD120 0210201

1.

Z ladjo gremo, ker imamo pištolo
»Don't worry, I'll fix it«

»Ti lepka moja
Mrzla stena
Kamor stisnem moje elo glave
Ti popek in pelvis
Za etek tvojih reber
Nardim da jih utiš ...«

2.

Raj je vedno v sosednji sobi. Kar ti pade v oko
V sanjah. Kjer rde e in kjer ah na koncu
Japonski heker v srednjeveški igrici
Kjer rde i proti modrim. V sinjem stolpu
Kar postaneš. In prej nežnost
Postelja, ki jo razdeliš. V pri akovanju
In dolga stegna. In lasje do gležnjev

3.

You're then aware that oft to know is to deny, the true nature of men

Just blow it. Zapre pokrov marmelade. In me objame
Špela travnik. Hiša nedokon ana. Pes. Brat. Dimnik
Böll, ki je komaj obstajal razen kot fikcija
O i si ga izprašajo: Trier dela film o lektorjih
Kjer ho ejo sfurat, da sam ena gledališka plesna knjiga obvelja
Vse ostalo je drek. *Etcetera*

» RAJ OKEJ...

» RAY OKED ...

... ampak zakaj igraš, e igraš, da nima smisla?«
Bolelo je in nisem znal spraviti ven
Na srečo je vsaj M. vse napisala

Najraje bi se stisnil k njej
Kot ti nekdo, ki je zate tujec
Reče: »Jaz te mam ful rad, veš?
Veš kak je to? Ko ful ljubiš
Da goriš?«

Kar zbrišeš ko pišeš
Impotentne revolucije
Propadle resolucije

Deklice, ki v sramežljivosti odkrivajo
Da se popolnoma zavedajo
Moji svojih brhkih teles

In fantke, ki drkajo
Da bi izdrkali spoznanje
Kako so samo oddajniki
Skozi katere seme prenaša vesolja

In drkajo in drkajo in vse prešpricajo

Da lahko novo bitje (namesto njih)
Drka dalje iste odločitve

ΕΚΡΕ

ΕΝΕΝ

MY FIVE BOOKS

Kot popolna samokontrola (ali prav nobena) neke misli, ki pomeni preživetje.
Ali edini na in v katerem vztrajaš in ki ti intimno pomeni iluzijo dotika s katero
misliš, da suvaš zidove eprav jih s tem hkrati delaš. Kar daješ ne bo dovolj.
Kar pustiš v zraku. Kar plava, kar odnaša in kar te prenaša.
Kar možgani sublimirajo, da si ustrežejo. Kr sami. Brez tebe.

»KO DAN RAZTUKA NOČ«

»КО ДАНЪАХЪНКА НОЧ«

1.

Morrison zadet od Trenutka
Štopa krvavo svatbo neba

Rove. V avtu. Gozd. Zgubiva se. Dež
Za ovinkom nekdo prihaja rn

Zamahne s koso
Belo golo telo zaropota skoz šipo

2.

NJENO SRCE JE ODBILO POLDAN
VETER JE DIVJAL. POPRAVIL SI JE SRAJCO
SE OBRNIL PROTI VHODU IN ASTRONAVTU, KI JE OBSTAL NA PRAGU
RESIGNIRANO SKOMIGNIL: »Eh, te ve ne steze!«

NASLEDNJI DAN JE BILA HIŠA IZBRISANA
NA NJENO MESTO JE PADLA OPUSTOŠENA MODRA POKRAJINA

3.

EVROPA UMIRA V PIŽAMI NA MRZLIH PLOŠ ICAH NARKOCISTI NIH COPAT
ZAPRT V PARK Z EPRUVETKAMI KLETK IN V NJEM MUTANTI. ŽENSKE SE
PREPOZNAVAJO PO OBLIKAH PRSI DRUGA E SO MASKIRANE. VSAK DAN NAM
PREMAKNEJO SOBO TAKO DA NIKOLI PRAV NE VEŠ KJE SI. MRTVE OPICE NA TLEH
IN V KLETKI KOT BI BIL TI OGROMEN LOVEKOPTI . LOVEKUŠ AR.
DIVJA GRACIJA TE ŽIVALI ŠETA PO KLETKI

THE

LUXURY

OF

GRIEF

THE

UNIVERSITY

OF

ALABAMA

Give me a future to fight against

Gledal sem te na reklami

Ogromni *for all to see*

Povezana s popkovino

Nekaj kar si re eta jo pretrga

Tanko kot svila in ona bela

Svetloba ob šestih zjutraj

Ne vem kdaj

Te zasledujem in najdem

Živiš pri ciganih ni nimaš

Noge si greješ v torbi

Zgleda, da se prodajaš

Ni pa kupcev razen mene

utim kako ti šminka snema ustnice

Kako po asi odleplja

Kako as zmrzne

utim tvoje drago usnje

In tvoje prsi v gorah

Sigurno

Linija tvoje hrbtenice

Gib tvojih lopatic

Se mi nalaga v možgane

Govoriva bedarije in gledava zvezde

Zamujava znamenja. Vesolja nad nama

(Je treba gnojit. In ni gnojila)

V parku nabirava smeti

»So naravne in so umetne stvari«

In smrdi in cigareti

Za boginjo, ki pol

Nedotaknjena

V tvoji beli postelji prespi

THE FINAL WALK

THE FINAL WALK

In mi tako cela življenja
Zaprta v teh prostorih
Z noži in nasiljem »na spletu«
Okoliš in

Nekdo gre gor
Na robu solz
Zapoje in vesolje za ne pet:
»Sedim tukaj in misli se mi:
Steklo skozi roko
Nesmisel ubijanja
Jaz sredi tega«

KRAJ NEŠKŮČNOSTI IMENA

Англи арзан, нежен (Арх)

Kjer je tebe zla nesre e pela
Kjer te ni objela in zakaj

*As I force myself
Into the lilly
I make her bloom
And am
Not I*

ESTABLISHMENT

Ε2+ΕΒΓ/ΔΕ+2Ε
+ΗΕΜΖ/ΑΒΗ+

Je mel zabavo. Medtem pa je Leonardu DiCapriu odpihnilo kurca
Ostala je luknja skozi katero se vidi obzorje
Ki te požira kot misti na roža

Brez za etka

Brez konca

BIRÖKRACIJE

ЭЛЕМЕНТАРНОЕ

Odpreš vrata: *all rights reserved*
Pa te zbije tovarnjak

V undergroundu pa:

istost

MARLEY

MARLEY

V parku
Obsijan na džojntu
Sestavlja poezijo iz asopisov
Da bi se kdo lep nasmejal

Nad morjem. Nad peskom asa
Piše ez nebo
Ivana Orleanska
V sanskrtu kot Gandhi
Šel na goro, eprav so ga preganjali
In mahal z dimom in tablami
Kako ne jebe teh šipšalonekov
In erbšlajherjev, ki pridigajo nasilje
Kako so vse religije v esenci Drugi!

In pleskal pesem ez nebo
V vseh jezikih in barvah
Rde i, zlati, modri
S rkami velikimi
Da so jih vsi vidli
Znova in znova

Alberi sono alberi degli Dei

In bil Leonardo
eprav so ga zasledovali asasini
In Mojzes na gori visoko
eprav sam na svojem otoku
Kri i in maha
Iz svojega privatnega raja
eprav ve ino pozabi

Alberi sono alberi

Vidi zvok
Kako frekvenca obrazi loveka
Iz opice v loveka
Kako zvok zadane
Kako tisti, ki posluša postane
Kako se vanj pomladi
Premosorazmerno
Kako vsak v svojo smer
Kot en v drug drugega
Kar je on bil prej
Kot življenje
Kot generacija

DIVIDED WE STAND

DIVIDED WE STAND

No soldiers, no stand

Birokratom smo vrgli papirje skozi okno:

»Dnar, dnar, prazni konfetki sreče!«

»To je zate lubi«

Vse žrtvovali. Povsod strpali, povsod razgrajali:

»Naklju je vlada! Dotik je edina rešitev!«

In Uiteljico je tako ganilo, da je vse kar ven poslala:

»Kar zunaj je narava!« Še mene ganila, da sem druge ganila

Deda je šel po svoj kaliber iz druge svetovne
In od sreče streljal v gozd

Otrok me je vzel za roke. Peljal gor po izsekih stopnic
Kobarid ostankov tankov. Kar je bil prej grad

Dež se vsuje. Pod dežniki. Je jutro
Listi se vnamejo. Enako kot sem. Jih je veter odnesel

RETURN TO
NIKOLA TESLA

RETURN TO

NIKOLA TESTA

»Peace can only come as a natural consequence of universal enlightenment.«
Nikola Tesla: *My Inventions*

I.

V restavraciji je Ata za mizo klel ez metafiziko
Pono i pa jo je pisal

Sam v igricah in arkadah
In koridorji sob iz katerih ljudje
Ulice nevarne in umazane

Sko i! Plavaj!
Pa boš vidu
Al greš
Al prideš
Al si tam
Al te
Al nardiš
Al ne
Al objameš nekoga
Al se zase držiš

Tam je stal in gledal njihove hiše
Vodnjake in bloke
Ni videl. Je bil hrib
In lepo je blo
Sem za el gradit
Razne lepe stvari
Iz rož in sijo ih scenic
Iz nožev in miz
Minaretov in sploh vseh stvari

Pa so prišli ljudje
Z umazanimi prsti
In jedli in pili in žicali dnar

Hotel bit ist jebemu
»Zgradit lu «
Vsaj nekaj lepega
Najprej glasbo

Brez distance
Sem organiziral in delal

Ampak so zasedli projekt
Kr mar je hotu denar
Francoska deklica me je izfilozofirala
Ko sem citiral Pounda:

This wind out of Ferrara
Paradise
Ne da bi bil
Tam
Poznal samo po imenu

»*We're so different*
But in the dark we're one«

(Presko il sem ciljno publiko
Kariera se mi obeta)
Ona se sle e
V kopalnici temperamenta

Pijani najstniki razbijajo flaše
Ob ograje. Ob morja
Ko nih e ne gleda

Nekaj manjka
Gledam kako lula
Vidim vsako poro njene vulve
Kako utripa, sodi, diha let
Resnica vonja
Vsa Kasper Hauser

Sle e se in pride ... k meni
In dotik je jezik

Ampak, ko se poljubljava
Ona voha sebe

II.

»*Ere many generations pass, our machinery will be driven by a power obtainable at any point of the universe.*«
Nikola Tesla: *Experiments with Alternate Currents of High Potential and High Frequency*

Tesla sam v svoji raketi
Gradil ve ni dan

*And realized an ocean of debt
»I tried to solve the enigma of death
And everybody around me died«*

»Kroz moju kozmi ku slušalicu«
Gledal te gore cela življenja
Neskon no po teh stopnicah
Gor in dol
Študiral kako to sonce dela
Kako oko gleda
Kako zemlja vibrira

TI BREŽI NO RAZODETJE, KI ŠOPA
NESKON NO KOT TOK V ŽARNICI
Ki si strelo prinesel v mesta in hiše in roke loveka
Da jo lahko prenaša na katerikoli to ko planeta
Ti smrti zapisan. Ti meteor. Ti zvezdna smet
Ki padaš *overwarmingly*
Da sploh ne veš kako siješ
Kako so tišina in ri ki neznosni
Kako resnica boli
Kako popolnoma nepredvidljive faze razvoja

Pod zvezdami, ki te delajo, da se me eš
Med njih in za njih
Te kupole, ki je ne moreš prebit

Skoz tebe te e tok v srca zemlje
Tudi e ni ne pomaga
In drgneš in drgneš bacile z rok
Ljudi in prah cest drgneš s sebe

Wie weich ist die Welt?
»Wie weich ist der Mensch?«

Medtem nebo gori. Nas duši
Tesla vam je pridigal
Plapolal kot mesija na gori v veter
V vas: »Štala bo! Letni asi bodo sadna solata!
Vse se bo zmešalo! *O blind, faint-hearted world!*
Luknje bodo v zakonih
Luknje v ljudeh in luknje na nebu!«

Ti, ki lahko re eš samo: *I told you so*
Dal alternative 1901
Shekal vesolje

Izmaknil naravi najgloblje skrivnosti
Proti verjetnosti. Na življenje in smrt
In proti morju sovražnikov

In Ti, ki si ga pisal
Ki si si enako umival bacile s kože
Iz sebe. Se dajal in se dal ves
Kot roža diši. Da se ji dvojno vra a nazaj

TI MED
TI MEDIJ, ki pretapljaš zlato
MED BOGATIMI IN REVNIMI
Ti, ki poješ za vse
Ki vizije prevajaš
Ki hiše gradiš
Ki polja oraš
Ki vodo v puš avo napelješ
Ti, ki stojiš vmes
Ti, ki si med

Ti, ki slišiš simfonijo v ri kih
V motorjih, uradih in templjih
V vodi, ki te e
In v gibanju mas

Ti, ki osnove iz-umiš
Ki bazo postaviš
Ki jo s fresko osmisliš
Ki jim funkcijo daš
Ki jo v zgodbo nardiš

Ti, ki krave molzeš
Ki motorje šraufaš
Ki semena sadiš
Ki otroke rodiš in zanje skrbiš

Ti Sila, ki napreduje loveštvo
For better and worse
Ki toploto prinese v mesta
Ki led
Ki lepoto
Ki red in pravico
Ki lenobo
Ki svetlobo
Prevajaš v melodijo, sliko
Ob utek, zemljo, hrano, strast, tebe

In Ti, ki si omogo il da lahko

Ti, da mam teko o vodo (dokler jo mam)
Ti, da je moja postla topla
Da ga lahko dam na toplo
In da lahko utim razliko
Da se lahko v temi izživljam
In cuzam in cuzam naprej v maternico

Ti, ki cepiva odkrivaš
Ki svet preu uješ
Ki siješ še davno po smrti
Namen in smisel in cilj
Ki odmevaš skozi vate k veselju
Še tiso letja

Ti, ki prenašaš in Ti, ki preneseš
Da te zgodovina stepta
Prežve i in izserje na na ine
O katerih ne moreš niti zasanjat

Ti, ki si naredil, da slišim
Ti, ki si mi dal, da vidim
Skoz temo
V druge svetove

Da sem lahek
Da sem povezan
Da ljubim
Da vidim

III.

RIVERA SLIKA ELEGIJO ZA EVOLUCIJO

Pred okostjem Wardencliffa
J.P. Morgan zguban in grd pred odlo itvijo
Na pragu najve je tragedije tiso letja
Pred njim ga moli Doktor Tesla
Z maketami in izdelanimi principi

Levo in desno alternative prihodnosti:

Stopljeni ledeniki no ne more zadnjega loveka

Nad potopljenim mestom galebi
V virtuozi igri z elementi
Umazana stranišča in panorame ozkih stojnic
Izolacije in privatizacije vode
Družine preganjane in mučene zaradi zbiranja deževnice
V Cochabambi 2004
V Gani, v Kongu, v Abidžanu
Izmaličeni od lakote, vojn in revščin
Prisiljeni na ulice proti armadam korporacij:
»IL PUEBLO UNIDO JAMAS SERA VENCIDO!
IL PUEBLO UNIDO!«

NA LEVI PA:

Kako travo trese
Kako govori drevesa
Kako strela trešne
Kako dež sproži
Kako oblake raznaša
Kako jih divja pod krhko kupolo neba
Kako raste
Kako popke odpre
Kako semena
Kako življenje
Kako iz mlake prileze
Kako erotika reprodukcije z vsakim vzhodom razfuka smrt
Fašiste in noč. Kako teče

Kako žuželke zakopane v bistvo bezga
Sanjajo kolektivno moro narave

Kako »*cambia todo cambia*«
Kako ob isti uri
V vseh oknih istih blokov
Šopa isti ritem televizije

On pa, ki je strelo ukrotil
Samo strmi magnetna polja sam

Michelangelo je naslikal boga v štirih dneh
Mozart je užival svoj rekvijem
Gaudi je postal berač in se vrgel pod vlak
Soutine je brcal nosečnice
Edison je zažigal slone
Marconi je kradel patente in dobil Nobelovo

IN NA DESNI:

Brezži ni oddajniki
Razsvetljenega ljudstva
Na isti osnovi, zanemarljivih stroškov prenosa
S strogo omejeno porabo
Izpadi elektrike za trenutke molitve

Gnani iz zemlje
Iz stolpov omrežja
Ki so zgrabili zemljo v konduktor in eno

Kako pred prepadi
Prostranstva trav
Proti rjave i bode i žici
In tok, ki trese oboje

Mravlje reciklirajo mrtve mravlje
Gore so in oblaki jih meljejo
lovek gleda
Ne vidi
Cartat se ho e
Samo cartat se ho e
Met mir. Delat
Met svobodo
Met svetlobo
In it spat

Tesla sam, cenzuriran, izbrisan iz zgodovine
Hrani golobe namesto ljudi z izumi
In njih ljubi
eprav mu v sinapsah še vedno lebdi
Države izolirane s kupolami iste energije
Potencialni ujetniki ve nega dneva
Zmešani in bolni analognih alternativ:
Kaj bi bilo ... e bi bilo?

Tihe vojne
Ekonomij namesto metkov
Sterilizacij nasilnih in nezaželenih
za razplod, *unfit to breed*

Razvoj, pralni stroji in ženske na vodilnih mestih
Aluzije na utopije ebeljega panja
Kontinenti smetiš in izrabljenih delov
Tretji prodanih v tretji svet

In zapaš eni sokolom in galebom in kravam
Da se z njimi dušijo naprej
Naftne ptice in mutirane ribe

Prav delavci osvobojeni svojih dolžnosti
Armade robotov za vojne in spolne usluge
Klonirani psi in organi
Ugrabljenih turistov sredi multikulturnega mingljanja
Zbujeni v kadi ledu brez leve ledvice
Ali preprodani kot spolni sužnji na Arktiko, v Berlin, Hong Kong, Madrid

Sesuti domovi nešteti beguncev preplavljajo meje zamujenih priložnosti

Matere z luknjami namesto maternic
In otroci in roke na plo niki
Ognji in spontane kataklizme orkanov
Ki odnašajo ceste, ribe in vasi
Pognojijo za novo verigo super hotelov
(Naomi Klein *dixit*) Prisiljeni v lažne spovedi
Tovarn mleka in loveškega dreka
Novih zapornikov in hekerjev, ki ogrožajo sistem
Alternativnih hladnih vojn
Digitalnih partizanov in poganov odprte kode
Hooked into the brain of the world

Te ni džankiji, ki no ejo igrat igric življenja
Sunki vetra in opustošeni gozdovi Amazonke

Univerzalci svetov v *space shuttlih* iš ejo nove za etke
Na Luni. Na novi postaji. V vetru, ki ga ne vidiš

Atomske bombe sekajo iz ust križanih fantkov
Na asfaltu. Na parketu. V Nürnbergu ali Azerbajdžanu

Katedralam strehe odnese
Kot dežnike odpre

Z ušesom v Avstraliji
Z ušesom v Montezumi

Nikola Tesla v laboratoriju temnega boga groma
ohaja skozi vesolja: »Iz žare e mase izvirmo
in v ledeno maso bomo povrnjeni!
Navle eni samo na reke belega premoga
Vode in sonca kot otrok na prsi mame ...«

Desetletja premleva konstantno navzo nost nevarnosti fetišizma
EkspONENTNE rasti in zapornikov lastnih rok
Zatirpanih v malikovanja produktov rok
Namesto rok

In vse kar se zgodi, e se divja poraba ne zmanjša:
Sterilizirane son nice fašistoidnih lastnikov
In prekup evalcev genskih zapisov

Zviznjeni dekadentni bogataši
Zobajo repke ogroženih živali

Ujetniki Ve nega dneva
Gledajo pijani konstantno svetlobo
Družbe, ki je utopi no preživela barbarstva
Klanja in mesojedstva
S svojimi iztrebki elektrarne poganja
Priklopljena na samo kolesje veselja
Spreminja oaze v puš ave obilja

Posve eni globljim interesom znanosti, lepote in samorazvoja
Združeni z zemljo. Z avreolo elektrike
Usmerjeni v gore in novogradnje

Odprejo gore s silo svoje ambivalentne volje
Preobjedeni z bogastvom zemlje
Razvajeni s konstantno dostopnostjo
Razvajeni z bananami
Razvajeni z elektriko in toplo vodo

Gradijo ceste iz mesa gor
In hiše iz kože njenih dreves
Grabijo roke kovine iz zemlje
Grabijo zlate reke
Reke srebra, reke gline

Tesla gol
Samo z ra unalnikom svojih možganov
Proti neizmerni krutosti elementov

Delnice padajo
Bankirji ska ejo s stolpnih
Njihove kravate frfotajo v vetru
Dokler se ne raztreš ijo na cementu

»Odtujene roke delavcev na katerih se odtujena buržoazija masti«
Na poti domov. Rivera poljubi Frido Kahlo
In celo mesto vrže v temo

Otroci na gugalnicah na Trgu Revolucije
Oblivious do revolucije
In cerkev namesto azteških templjev
In mu ilnic pod supermarketi

In drevesa, te arterije zemlje
Plapolajo svoje vene v toplo amnionsko
Praznino neba

Ti, ki gore in tržnice *i itav svijet*
Ena iš vase
Ki kraljice ogrožaš
Ker se ljubiš z vsemi razredi
Ti ez prostor ez as
Ki mile glasove neodkupljivih vrednosti
Skoz vedno nove zavesti klesaš

Ki rane odpiraš in jih zapiraš
Da vidiš kako utiš
Kako zgodovina bobni
Kako posvetitve zahteva in žrtve
Kako iz krvi vojakov cekine varijo
Kako polja in spomin ice na hribu lebdijo
Kako sini ke v prepletu letijo

Kako bi lahko pel kot pti
In brez problemov

Ti, ki si lahko drevo
Reka, ogenj in zrak
Ki motorje te eš v mislih
Ki s spomini gradiš
Ki mir hrepeniš
Ki prihodnost razbiraš iz vonja ljudi
Ki rastline vzgajaš
Ki montiraš
Ki plešeš
Ki motiviraš
Ki oblake preganjaš
Ki šole istiš
Ki otroke u iš
Ki letala sestavljaš

Ki mostove postavljaš
Ki meje brišeš

Si lastiš?
Gojiš vihar in si slepar?
Govoriš in govoriš in poveš ni ?

Ti, ki prostore odpiraš
Ki *network* narediš iz sistema
Za mammo kot vsako »neuresni ljivo« idejo

Ti, ki predstave gradiš
Ki skupnost režiraš
Ki jih vklopiš in hraniš
Da te ejo višje in višje

Ti, ki o i transplantiraš
Ki jezik. Ki organe prenašaš
Ki srca sadiš

Ti, ki zaceliš
Ki fašiste miniraš
Ki se za svobodo boriš
Ki vojne ne rabiš
Ki se ne bojiš
Ti, ki ljubiš
Ki ve erjo nardiš
Ti, ki se maziš
Kako svetloba seka ez gore
Ti, ki te fukam v travi
Med lilijami in cvetovi
In vzdiháš: »Naj traja!«
Ti, ki mi lul ka masiraš
Ki trenutke loviš
Ti, ki poro aš
Kako vse živi. Kako bije
Kako se pod dotiki koža poti
Kako se jedra plodijo
Kako atomi energijo žarijo
Kako organi gorijo
Kako ne bolijo
Kako nasip pusti reki, da te e
Kako dež dela brazde v hribe
Kako biološke mašine
Kako se planeti vrtijo

Kako telo diha
Kako vstaja in pada
Kako prebavlja
Kako lula in kaka
Kako živce poganja
Kako energijo prevaja
Kako prst pije
Kako krvni ke množi
Kako hodi v hrib

Kako svetloba skozi kožo prodira
Kako bole in karakter formira

Kako narava spontano gradi
Kako se ni ne zgubi

Otrok zajoka v isti frekvenci kot zemljo drži
Žila utripa kot generator življenja
Iz jošk prsti. Mleko te e. Krutost in nežnost in kri
Celice družijo v bitje

Da novorojeni brezbržni
ist zatirpani v svoje scene
Lahko ljubijo
Ne glede na razdalje
Vsaj v besedah

Da se stikam
Na sever, vzhod, jug in zahod
Da lahko gledam v vse smeri
In vidim, da ne vidim

Da so te zamejili
Prikrajšali in ubili
Da smo odrezani in povsod v verigah

epprav telesno prikrajšani za raznorazne dimenzije
Ohranjajo ogenj, ki vedno umira
Nalagamo podatke
Kot nalagamo hrano v svoja telesa

S podaljški o i in živ nih sistemov
Izstreljeni iz prostora in asa
Celo združeni
V toku
Nad mestom

Ki nemo
Skozi naše prste
Šopa
Zdaj
Zaklad

IV.

J. P. MORGAN ROSTCHILD

Norci se zbirajo
Na koncu v zapuš eni tovarni
Konspirirajo, da bi šli v nebesa

Predniki so si jih po teko em traku
Odpri v puš avi na kr e

Zdaj ne grejo na postaje
»Dialog je mrtev. Dialog je mrtev«
Ponavlja, ko se zgubi ...
»Sem skopuh, ko naj bi bil socialist?«
»Najboljše pri skopuhu, ki ho e bit optimist, je, da to ni.«
»*Maybe you're right* ...«
Kako opazuje

Tavamo
Kdo smo? Kaj smo?
Trupla z vrha trupel vladajo

5	Mindfuck
15	One Revolution per Second
23	The Ticket Factory
29	Poljubi se. Odjebi svet
41	Adendum h Karamazovim
49	Etide za molja v žarnici
57	The Kiss as a Means of Furthering Peace
65	Deklaracija loveške odvisnosti
73	Vondelpark Blues
79	Cora
83	Uspavanka za gluhe
87	Smiselna dejanja
91	Tvoja dela. Tvoj spomin
95	Virdžinija Volk
99	Paradiso Lost
103	»Raj okej ...
107	Njene roke
111	»Ko dan razfuka no «
115	The Luxury of Grief
119	The Final Walk
123	Kraj nesre nega imena
127	Esteblišment
131	Birokracije
135	Marley
139	Divided We Stand
143	Return to Nikola Tesla

ALEPH 137 — Tibor Hrs Pandur — Energijska

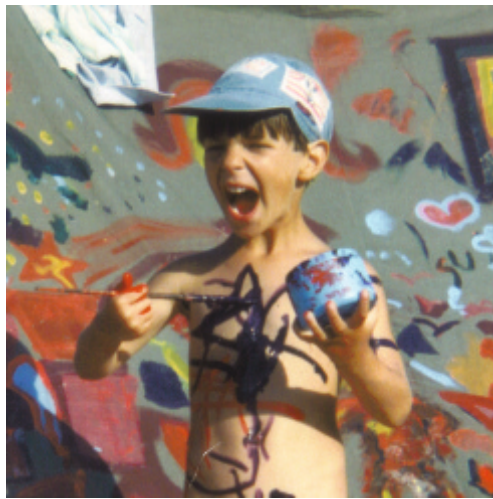
Center za slovensko književnost
Metelkova 6
1000 Ljubljana, Slovenija
Zbirka Aleph
Ureja Brane Mozeti
www.ljudmila.org/litcenter

Oprema in postavitve
Blaž Krump
Tibor Hrs Pandur

Tisk
Littera picta
Tiskano na recikliranem papirju
300 izvodov

Distribucija in spletna prodaja
www.buca.si

Izid knjige je finančno podprla Javna agencija za knjigo Republike Slovenije

Tibor Hrs Pandur: ime dano (kot življenje)
piscu te knjige, s katerim se u i identificirat,
eprav predstavlja bitje, ki je (bilo in bo)
mnogo razli nih bitij (tako kot »avtorjev«) in
igar primarno stanje ilustrira slika zgoraj.
Rojen 5. 1. 1985 ob 7. uri 33 minut, v Mariboru,
v Socialisti ni republiki Sloveniji in Socia-
listi ni federativni republiki Jugoslaviji.

Ener imašina je za asna avtonomna cona, ki
se ob vsakem branju rekonstruira nekje
drugje. Kak ezmesijanski Nedogled bi lahko
zakri al s prižnice samega sebe:

*»Ener imašina si ti! Torej Spekter vesolja
dolo ene zavesti v nastajanju, ki generira
overflow informacij in za udi membrane, da
komaj lahko sprocesirajo the immense
unfiltrable Universe consciously and sub,
producing an universe in motion where
nothing is fixed and to come, as close as one
can, to the purity and ambiguity of the Dream.
A world of whirling emotion. An implosion in
slow-motion ...«*